

Coșmar pe plajă

VIRGIL MUNTEANU

Mărturisesc cinstit, nu sint în stare să înțeleg vorbirea unora, ocolită, cu subînțelesuri sau cu exagerări. Nu o pricep în ruptul capului. Poftim, am spus în ruptul capului și habar n-am ce vrea să însemne în ruptul capului. Cînd aud pe cineva spunînd că-i arde buza după o țigară, prima mea reacție este să văd dacă iese, într-adevăr, fum de sub nasul insului și dacă mi-roase sau nu a carne arsă. Spală putina! mi-a spus, odată, un ospătar. M-am simțit umilit că eu, om cu studii superioare, sint pus la o treabă înjositoare. Abia mai tirziu m-a făcut să înțeleg că eram dat afară. Pentru că se crăpa de ziuă. Se crăpa de ziuă, nu veneau zorile. Pur și simplu, nu înțeleg ce vrea să însemne că cineva l-a scos pe altcineva din pline, pentru că în vreme ce unul avea plînea și cuțitul, celălalt era bun ca plînea caldă. Vorbele de felul ăsta îmi dau coșmaruri. Ce-am pățimit, de curînd, pe litoral, numai eu știu.

Stăteam, ca tot omul, pe plajă. Soarele e o binefacere, se știe. Stăteam întins, cu ochii închiși și nu mă gindeam la nimic, ca de obicei. Și, cum stăteam așa, aud, foarte aproape de mine o voce: sint întoarsă pe dos! Vocea era a unei femei tinere, și nu părea de loc să fie vocea culva întors pe dos. Am deschis ochii. Erau două femei tinere, două doamne sau domni-

șoare, două tovărășele, mă rog, și nici una nu era întoarsă pe dos. E adevărat, n-am văzut niciodată un om întors pe dos. Și nici nu știu dacă cumva există și oameni cu două fețe. Una pe față, una pe dos. Am închis ochii, pentru ca să-i deschid îndată, speriat. Un telefon de dimineață, spunea vocea, mi-a înfipt un cuțit în piept. Am privit. Pieptul doamnei. sau domnișoarei, vorbesc de tovărășica cea cu vocea, ei bine, pieptul ei nu singera. Părea într-o stare absolut normală, vorbesc de piept. Sălta ritmic și liniștit. N-am mai închis ochii. Eram pe cale să încerc să înțeleg cum poate un telefon să înfiğă un cuțit, cînd doamna s-a răsucit brusc înspre tovarășa ei și i-a spus, am auzit bine: Iacoban vrea să mă fiarbă. De ce, Doamne, de ce s-o fiarbă. în secolul nostru să fierbi un om, mă gindeam, o femeie, nu e cu putință... Vrea să mă fiarbă, zice doamna. îmi pune bețe în roate, nu-mi dă transferul.

Nu înțeleg nimic; fiartă. cu bețe, mă rog, dar în ce roate? De unde roate, că eu văd cu totul altceva. Toată stagiunea. — se aprinse doamna, se aprinse, da. am văzut bine! — toată stagiunea n-am făcut nimic, am tras targa pe uscat, și acum, cînd Mandric mă vrea. Iacoban mă fierbe. Habar n-am cine-i Mandric, nu știu în ce scop o vrea, dar îmi închipui că, fiartă, doamna sau

domnișoara n-ar mai corespunde. Ce n-am făcut? mi-am frînt mîinile, mi-am smuls părul din cap, nimic! Omul ăsta îmi mămincă zilele. Am privit-o atent. Părul, uite-l, se revarsă, bogat, pe umeri; mîinile, întregi și îngrijite, nu păreau să fie mîinile cuiva care a tras multă vreme o targă pe uscat, treabă destul de anevoioasă; cit despre zile, nu-i nimic, doamnă, v-au rămas nopțile, despre ele n-ați pomenit nimic, înseamnă că Iacoban vi le-a lăsat. Primul meu gînd a fost să-l cîrlesc, ridică doamna vocea, și pieptul, nestrăpuns de cuțit, sălta ritmic. Dar, m-am stăpînit, i-am turnat cîteva de a făcut ochii cit cepele și i-am trîntit ușa în nas, lăsîndu-l cu gura căscată. Hietul Iacoban! Cu ochii cit cepele, cu gura căscată, cu nasul făcut zob! Cînd a aflat Mandric, s-a făcut verde! Il și vedeam pe Mandric, verde ca o pajistă, ca un lan de porumb! Dar mi-a spus că-și calcă pe inimă și mă ia fără transfer. Bun gimnast, Mandric ăsta. Totuși, în ce poziție o fi stînd, ca să-și poată calca pe inimă? Doamna trîntitoare de ușă zvicnise în picioare (avea picioare, nu roși!) și striga: simt că-mi pleznește capul!

M-am ridicat în grabă, mi-am strîns lucrurile și am fugit. Explozia se putea produce din cliță în cliță. Dacă mă nimerea vreo schijă?